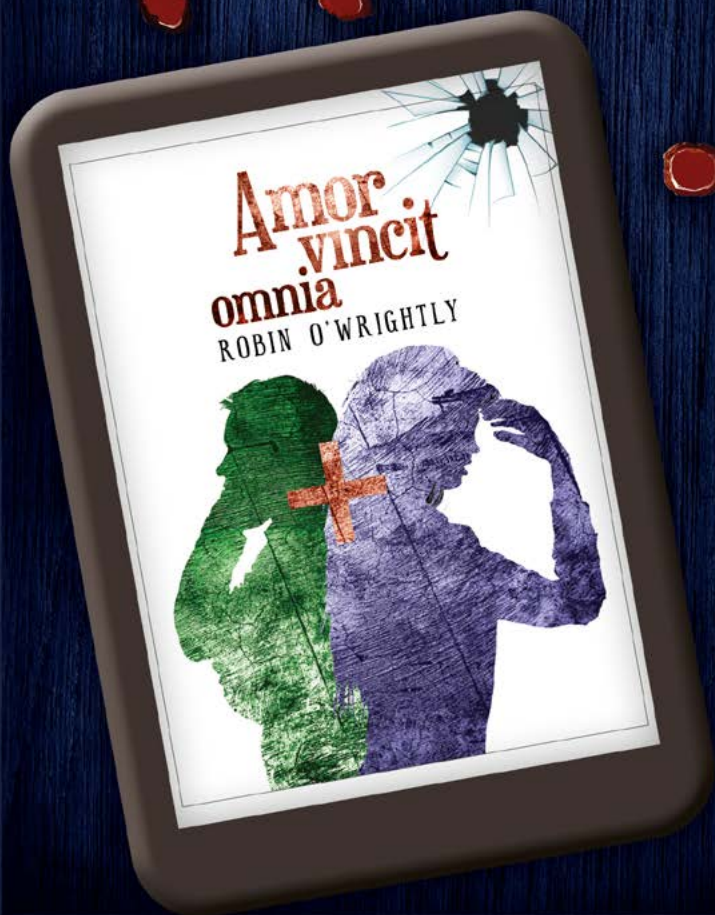

EMLEKKÖNNY-novella

Ismertető

„Muszáj elolvasnotok, hogy ti is megértsétek!”

~ Krencz Nóra, író

Párizsban, 2015 novemberében a legfeketébb péntek tizenharmadikára eszmélt a francia nemzet. A Bataclan színház és a Saint-Germaine stadion ellen elkövetett terrorcselekmények miatt így írta be magát a francia történelembe.

Perle Debouche, Jean-Pierre Moulin ükunokája készülődik a tizennyolc éves születésnapját megünnepelni az Eagles of Death Metal zenekar koncertjére. Nem sejti még, hogy az élete egy csapásra megváltozik, és aznap este kénytelen tényleg felnőtté válni, amikor meglegyinti az erőszakos halál szele...

Ez a novella is valós eseményeken alapul, de mégis kitárlt szereplőkkel dolgozik. Csak érintőlegesen kapcsolódik az *Emlékkönny* történetéhez, ám annak egyetemes üzenetét hivattott közvetíteni, és emléket kíván állítani az elhunytaknak és az élőknek is.

„Csak azért sem gyűlöllek titeket!”

~ Antoine Leiris

2015. november 13. „Amor vincit omnia”

Öesztendővel később is kegyelettel adózom a párizsi terrorcselekmények során ártatlanul meghaltak emlékének, illetve mély tisztelettel azoknak, akik a helyszínen voltak, mint túlélők, vagy akik elvesztették szeretteiket a Bataclan, illetve a Paris Saint-Germain stadionja elleni támadásban. Nekik ajánlom az alábbi, lélekmelegítő, életadó rövid történetet. Együtt gyászolunk, lélekben velük vagyunk a világ minden tájáról! Ahogy Antoine Leiris újságíró, az egyik elhunyt áldozat özvegye mondaná: „csak azért sem gyűlölnünk” senkit!

Ez a novella csak érintőlegesen az Emlékkönny része, viszont ugyanazt az üzenetet hivatott közvetíteni, amit a nagy regény. Köszönöm minden Olvasóm figyelmét!

2015. november 13.

Péntek tizenhárom. Amúgy nem volt babonás, de mindenki azon poénkodott a környezetében, hogy igazán lehetne. Mert valami szerencsétlenség folytán, tutira egy ilyen napon találja meg az igaz szerelmet, amilyen kis „ufó”. Ha ugyan létezik ilyesmi... Mármint igaz szerelem, nem szerencsétlenség. Ez utóbbi mindig szokott lenni... Ő csak legyintett rá, és röhögve elküldte őket a búsba.

Perle Debouche nemrégén töltötte be a tizennyolcadik életévét. Ezért az apjától, Martintól kapott egy jegyet a Bataclanba, az egyik kedvenc zenekara, az Eagles of Death Metal banda koncertjére. Az ezeröt-száz férőhelyes egykori színházat zeneklubbá alakították, és sokféle előadást tartottak benne. Régóta rágta már az anyja, Anne Mortimer fülét, azonban az korábban hallani sem akart a zenekar koncertjéről. Így Perle kénytelen volt az apjához fordulni, aki viszont elég könnyen beadta a derekát. Micsoda szerencse, hogy a szülei még kilencéves korában elváltak, és külön éltek. Jó, akkortájt ez azért nem tette boldoggá, de most hasznot húzott belőle. Az anyja nem örült neki, amiért sikerült megfűznie az öregét, ám nem sokat szólhatott bele, elvégre csak egyszer válik nagykorúvá az ember lánya. És szeptembertől, ha minden jól megy, úgylis az apjáéknál fog lakni.

Most persze az édesanyja a kanapén ült, és elég csúnyán nézett rá.

– Anyu, kérlek, ne duzzogj már, éjfélre itthon vagyok! – győzködte.

– Persze, mint a mesében! Csak aztán hazahozd az üvegcipellődöt! – fenyegette meg az ujjával Anne.

— Jaj, de vicces! Elég, ha ezzel csak a csajok húznak... – vágta keresztbe a karját Perle sértődötten.

Indulás előtt megnézte a jegyet a pontos időponttal: 2015. november 13. 19:30. Szuper! Nem fog elkésni, így a barátnői sem fognak pampogni ezúttal, mert még előttük odaér a kapuhoz. Rájuk is twittelt „előzés folyamatban, csajok @bataclan” szöveggel. Pity-pity, szólalt meg a telefonja, mert már üzentek is a bulitársak: „*be there or be square*”, ami az amerikai angolban körülbelül azt jelenti: csak semmi duma, legyen ott vagy felejtős.

Fogadtak ugyanis tíz euróban, hogy Perle elkésik, és Anne-Marie rátett még egy ötöst, hogy pontosan tíz perccel kési le a találkozót. Djenni erre beszállt egy újabb tízessel – ő volt a legvastagabb közülük pénzügyileg –, hogy Perle otthon felejtí a *powerbank*-ját, és a mobilja a koncert elejére lemerül. A többiek nem kontráztak rá.

Milyen kedves kis csajok, de hát az ember csak néhanapján változtatja meg a barátait.

– Ugye, neked egy centet sem kell ebbe belefizetned? – kérdezte az anyja aggódón.

– Dehogy! Engem szívatnak, de végső soron ők bukják a zsebpénzüket, nem az én bajom – vont vállat a lány.

Azért ez nem volt teljesen igaz, mert rászálltak, ha többet késik tíz percnél, az elvesztett pénzt neki kell pótolnia. Ezzel legalább motiválták arra, hogy érkezzen meg időben. Ám ő biztosra vette, hogy megelőzi a csajokat, ezért tényleg nem aggódott.

Távozása folyamán beletúrt a mogyorós tálba az asztalon, hogy egy maroknyit bekapjon belőle.

– Perle, ne már! Az előbb takarítottam le az asztalt! – szólt rá az anyja, aki egyedüli nevelőjeként elég morcos volt, ha elharapódzott a házimunka.

— Egy se ment mellé, nyugi van! – csitította a lány, mert tudta ezt. Visszafordult az ajtóból egy csókdobásnyira: – Puszillak, majd jövök!

– Éjfélre, kisasszony, vagy örökre Hamupipőke maradsz! – kiabált utána Anne.

Egész jóban voltak, minden szentelenkedés ellenére is, el kellett ismernie, helyes kis nőt nevelt a lányából. Már tizennyolc éves! Jönnek a vizsgák, az egyetem... Grenoble-ba akar menni, hogy többet lehessen együtt az apjával és a féltestvérével, Étienne-nel... Nehezen engedte el, de meg kellett tennie.

„**D**jenni vesztesre áll” – kuncogott magában Perle, amint leszállt a buszról a koncertterem közelében. Ellenőrizte a mobiltelefonja töltöttségét és az utazó akkutöltője meglétét is a táskájában. Rengeteget akart fényképezni a bandáról, meg szelfizgetni a barátnőkkel, hogy feltolhassa Instagramra meg Facebookra. „Legszebb szülinapi aji ever” – mondogatta a lányoknak, ilyen félangolos formában. Manapság mindenki így beszél, ez a „trendi” és az „awesome”, ahogy a srácok mondogatták a suliban a laptopjaik mögül kilesve, ahol mindenféle tartalommosztó portál vicces mémjeit nézegették.

A barátai közül senkit nem talált a kapu előtt, ezért győzelmi táncot lejtett. Akkor három árnyék mozdult meg mögötte, és egyszerre kántálták:

– El-kés-tél!

– Mi...?! – sikoltott fel, aztán rájött, mi a pálya. – Nem is! Még van tizenöt perc kezdésig! Ti átvertetek, a franca!

– Végre odaértél valahova időben, nem is örülsz? Látnod kéne az arcod, Perle – kacagott Anne-Marie.

—.....●.....—

– Cuki vagy, amikor haragszol – csikizte meg az arcát Djenni.

Perle durcásan elhessentette a kezét.

– És akkor most előre, befelé, gyerünk, gyerünk – rikkantotta a harmadik árny, Mia, aki újabban szeretett velük lógni.

Nem régóta járt az osztályba, viszont amúgy jó fejnek ismerték meg. „Civilben” valami mozgalmi aktivista, antifasiszta és környezetvédő lehetett, egyszer előadást is tartott társadalomismeret órán. Utána kimentek az egyik párizsi parkba megölelni a fákat. Vicces élmény volt, amikor elkergették őket a csendőrök, de egyéb bajuk nem esett. Viszont összehaverkodtak, és azóta csatlakozott a bulikra a baráti társasághoz.

Akkor vette észre, hogy Mia magával hozott még egy embert, egy nála fiatalabb és alacsonyabb srácot. Ott álldogált mellette, és amikor összenéztek, a „famániás” csak vállat vont.

– Ja? Ó Jean-Pierre, az öcsém. Otthon akartam hagyni...

A kamasz csak unottan bólintott egyet, zsebre dugott kézzel.

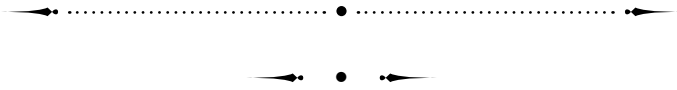
– Csá! Mizu? – Megtette köszönésnek. – Csak szeretted volna – morgta az orra alá.

– Frankón Jean-Pierre vagy? – fújta egyet Perle undokul. – Nincs valami menő szuperhős neved? Űknagyapámat hívták így. Inkább legyél *Jay Pea*, ha már ilyen törpére nőttél.

– Beszólhatsz te az öcsémnek? Elvesztettük a fogadást miattad, el is kérhetnénk a zsozsót – kacsintott rá csibészesen Mia, amire a lány duzzogva meglegyintette a vállát.

– Olyan izék vagytok! Nem is késtem el! – Felülkerekedett a jókedve, és nem tehetett mást, mint hogy barátnőivel és az ifjonccal együtt belenevessen az előttük álló éjszakába.

Pezsgett Párizs, lehetett bármilyen hűvös novemberi este, az emberek nyüzsögtek az utcán, tele voltak a teraszok, a klubhelyiségek, egyetlen élő szívként dobogott a város.

A koncert nagyon jól alakult, a Halálsasok szárnyaltak, a hangulat már fél órával a kezdés után a tetőfokára hágott. Perle kezdte érezni, hogy az a három pohár sör, amit a skacokkal bedobtak, elementáris erővel szeretne távozni alul. A táncos fejrészbe belefeledkező barátnői és a kamasz hátát ütögette jelzésül, mert emberi hang ott nem fért el, ahogy dübörgött a metál.

– Mi van? – Jay Pea fordult oda hozzá végül.

– Hadd menjek ki, behugyálok! – rikoltozta a fülükbe. – Addig fotózzatok ezerrel! Itt a telóm, azzal is! – nyomta egyikük kezébe a mobilját. – Küldjétek el a képeket Messengeren apámnak, amíg vécén vagyok!

– Aj, már! Tudod, kit csicskáztass! Siess vissza, basszus! – kapta válaszul Djennitől.

Nagy nehezen tudta csak áttörni magát a tömegen, a széksorok között haladva. Nem csápoltak messze a teremkijáratától, azonban teltház volt. Az embereknek nem tetszett nagyon a „bocsánat, elnézést, ne haragudjon, kiengedne, ki kell mennem, elnézést, bocsánat, sajnálom, ne haragudjon” mantrája, de mit volt mit tenni. „A természet hív, ha menni kell, hát menni kell.”

A vécében már megkönnyebbülten mosott kezet, és kicsit eligazította fején a „rőzsét”, ami a *headbang*eléstől szétzilálódott. Némi „piperecek”: smink megvan az izzadság ellenére, amit a felhevült hangulat és a mozgás okozott.

– Péntek tizenharmadika! Hol vagy, igaz szerelem? Az Eagles of Death Metal itt van, az az igaz szerelem – vigyorgott bele a tükörbe.

Lenyomta a kilincset, hogy kilépjen, s már majdnem ki is dugta a fejét, amikor valami ijesztőt, nagyon hangos durranásokat hallott a koncertteremből...

ám nem tudta megkérdezni, hol vannak. Mindegy is, gondolta, csak minél távolabb legyenek az eseményektől.

Nagyjából kivehető volt a fiú alakja. Vele egykorú lehetett, talán kicsit idősebb, bár nem sokkal. Még sosem látta ezelőtt, és igazából most sem nagyon.

– *A büdös rohadt életbe!* – Mondott valamit a srác, mikor odaértek, de nem értette, mit.

Egy másik nyelven mondta, amelyet nem ismert fel, és ettől pánikba is esett.

– Te nem vagy francia! – kiabálta.

Akár arab is lehetett a beszéde alapján, ki tudja? És pont most rabolja el?! Annyi hülyeséget szórt magából a média mostanában, menekültekről, terroristákról, az Iszlám Államról... És itt most tényleg lövöldöztek.

– Nem, valóban, mert magyar vagyok. De nagyobb gondunk is van ennél – vakarta a fejét a fiatalember. – Tegnap még itt volt egy nagy hűtőláda, most viszont csak egy kisebb van. *Francia!*

Körbenézett Perle is, nagyra nyitva szemét, mert alig látott valamit. Ám érezte a helyiségben szétáradó hideget. Ez itt egy étterem konyhája, vagy mi. Egyáltalán hol lehetnek? Amint a szeme lassan megszokta a fényviszonyokat, szinte éjjellátóba ment át, persze színeket nem érzékelt. A majdhogynem üres szoba egyik sarkában egyetlen 180 literes hűtőláda álldogált magányosan. Ez egy kicsike hűtőterem lehetett, ahol nulla közelében járhatott a hőmérséklet. „Mindjárt megfagyok!” Nem sok ideje és lehetősége volt nézelődni.

– Gyere! – ragadta meg a karját a srác. – Ez csak egyszemélyes, de tudom, hogy ketten is el lehet benne bújni. Mennyire vagy hajlékony?

– Ez milyen kérdés?! Semmi közöd hozzá – vágta rá Perle megütözve.

- Élni akarsz vagy meghalni? – szegezte neki a kérdést a magyar fiú.
- Jézusom, élni, persze, hogy élni... – szörnyedt el a gondolatra:

egy pillanat alatt megváltozhat az élete.

Szórakozni jött ide, nem a túlélésért harcolni... Azonban most mégis azt kellett tennie. Nem volt mese.

- Akkor siess már!

A fiú gyakorlottan bemászott a ládába, beletérdelt és ráült a sarkára, majd behúzta a lányt is, az ölébe ültetve őt. Szorosán, akárcsak a tetrisben egymásra feszülő elemek. Perle rettentő kényelmetlenül érezte magát ettől. Nem számított rá, hogy ilyen pózban kell elbújnia, mert szerelmesek ülnek így egymásba feledkezve, nem pedig vadidegenek... Most viszont nem volt más választása, ezt dobta az élet. Egy külföldi, sose látott hímnemű lény testéhez kell borzasztó közel húzódnia, ha túl akarja élni ezt a rémálmot. „Istenem, mondd, hogy csak álmodom! Csípjen meg valaki!” – könyörgött magában. De nem ébredt fel.

A fiú azt mondta, miután végre elhelyezkedtek:

- Kicsit bizarr, tudom, bocsi. Nyugodtan simulj hozzám, és húzd le a fejed a vállamra! Magunkra csukom a láda tetejét. Csak így férünk el.

- Ez nagyon kényelmetlen! – szorongott a lány. – Te meg beteg vagy... Szerintem ez nem fog működni!

- Hallgass már, és húzódj le! Itt nem találnak meg.

Sötét lett, miután a láda teteje bezárult.

- Istenem, félek! – bukott ki az ösztön Perle-ből.

- Csst, maradj csöndben, kérlek! Tudom, nehéz, mert lány vagy, de hallgass! Inkább meditálj, vagy tudom is én, imádkozz, hogy ne találjanak meg minket...!

Kintről vészjósló hangok szűrődtek be, amelyek közeledtek a rak-tárhoz, vagy bármilyen helyiséghez is, amelyben elrejtőztek.

—.....●.....—
Kénytelen volt rásimulni a fiatal fiú mellkasára, szinte összenyomva őt, mert ha kicsit lazított a testtartásán, megbillent a tető.

– Ne fészkelődj, mert ránk találnak – suttogta a srác.

– Oké, de... – pironkodott a lány, akinek már egyre szűkebb volt a hely.

– Ne haragudj! Van, amit mi, fiúk, nem tudunk kontrollálni. – Hallani lehetett, ahogy a bújós ötlet gazdája elvigyorodott. – Majd elmúlik. Vedd bóknak! Csinos lány lehetsz, már amennyit láttam belőled.

Az ő fizikai állapota a jelek szerint jól alakult, talán túlságosan is; tekintve a szoros testi kontaktus miatt beálló merevedését.

„Basszus, ez annyira ciki” – gondolta Perle, és ennél kínosabban nem érezhette volna magát, ha vicces lett volna a történet. Ám perpillanatra nem maradt más választása, mint túlélni ebben az egyembertnyi, üreges fémkabinban... „Csak legyen vége! Esküszöm, nem hajkurászom az igazi szerelmet!”

Kint erősödő kiabálás, lövöldözés, a rettegetés káosza. Bent a fiú szívverése, ami egy másik élethelyzetben talán megnyugtató lehetett volna. Most mégis felgyorsult, hiszen a srác is megijedt. Perle elsírta magát, mert rettenetesen félt. Itt ül egy idegen ölében, belecsavarodva valami természetellenes pozitúrába egy teljesen ismeretlen emberrel, és kint a halál szedi az áldozatait.

– Csstt, nyugi, nyugodj meg, jó? – suttogta a fiú, akinek teljesen át kellett karolnia őt, ha zárva akarta tartani a hűtőládát.

A lába már zsibbadni kezdett, ahogy kiszorult belőle a vér. Rajta ült egy ötvenkilós súly is, illetve magában a teremben is nulla fok körüli volt a hőmérséklet. A merevedése elmúlt, legalább ennyivel jobban érezhette magát a lány, igaz, most a szégyenérzetén a halálfélelem kerekedett felül. „Pánik!” – kiabálta az agya. Zokogásban tört

ki, amire az idegen srác simogatni kezdte a haját. Ez egy kicsit megnyugtatta őt, mint gyerekkorában az apja, amikor rosszat álmodott, és a szülei ágyába kéredzkedett. Ami akkor csak álomnak tűnt, most viszont valóság.

– Csssst, nyugi, nyugi, kislány! Ha tudnék énekelni, valamit dúdolnék neked – suttogta furcsa megmentője Perle fülébe nagyon hal-
kan. – Spóroljunk a levegővel, mert itt nincs sok. Vedd lassabban, nézd csak, így, mint én!

Valóban, ha sebesen is vert a szíve, nem zihált. Ütemre vették a levegőt, hogy ne fogyjon el gyorsan, mert ki tudja, meddig lesznek a hűtőlárában.

– A barátaim ott vannak, és épp lelövik őket – nyöszörögte Perle.

– Hallgass, ne gondoldj most rájuk! Majd ha ennek vége van, meg-
nézzük őket. Minden rendben lesz, életben maradnak – duruzsolta a fülébe az idegen. – Most túl kell élnünk. Csssst! Nem találhatnak meg.

Kezdett zsibbadni mindenük, amint ebben az egymásra tolulásban megmerevedtek, de nyugton kellett maradniuk. Minden mozdulat elárulhatta, hogy a hűtőláda nem üres.

Ebben a pillanatban kinyílt a raktár ajtaja, és egy járőröző fegyve-
res férfi benézett rajta. Valamit mondott idegen nyelven, aztán kiment,
és visszacsukta az ajtót.

A hűtőláda előnye, hogy amennyire a hideget megtartja, úgy a meleget is. Ráadásul épp nem működött, vagy nem volt bekapcsolva, szerencsájükre. A két fiatal a testével befűtötte a kapszulát, így nem fagytak meg és egymást is melegen tartották.

– Kibújhatunk már? – szólalt meg Perle, óráknak sejtve azt a két
percet, amelyet a fegyveres férfi távozása után még csendben töltöt-
tek.

– Amennyire hallom, még nem – súgta a fiú. – Várj még! Hidd el, én is mennék már, elzsibbadtam, mint a fene. De ezek még bent vannak az épületben. Hallod?

– Kik ezek és mit akarnak? Terroristák? – szűkölte a lány.

– Csst! Halkabban! – csitította ő, mert nem bízott a hangszigetelésben. – Én sem tudom. Annyit tudok, amennyit te. Nyugi, remélem, nemsokára vége lesz...

Perle már nem érezte a testét nyaktól lefelé. A fiú sem, azonban az ösztöneik erősebbeknek bizonyultak a tudatuknál. Képessé tették őket egy vagy két órán keresztül szinte mozdulatlanul ülve, egymáson feküdni egy fagyasztóban. Hiába, az ember bámulatos túlélő: bármilyen helyzetben és időben kitart, ha úgy hozza a sorsa.

Egy idő után a lány már nem próbált meg beszélgetést kezdeményezni, főleg, mert a srác mindig lecsitogta. „Nagy Houdini ez is, nemhiába magyar” – gondolta Perle, miközben próbálta tartani a lassú iramot, a fiú lélegzése alapján. Minél kevesebb levegőt elhasználni, már amennyit nem beszéltek el... A pánik miatt sok oxigént fogyasztott, nem véletlenül nyugtatta a fickó. Meg is fulladhatnak ebben a ládában, ha elfogy a levegő. Így Perle Debouche, a tizennyolc éves, végzős gimnazista, ha félt is, hallgatott, és fifikás megmentője szívdobogására koncentrált inkább. Nagyon megnyugtató volt egy idő után ezt, és nem a kinti vérengzés és pánik hangjait hallgatni.

Igaz, az a hangzavar lassan elült. Hamarosan felerősödtek a zajok, de ezek már a francia kommandós egységektől és a mentőosztagtól származtak. Mint később kiderült, leszerelték a támadókat néhány jól irányzott lövéssel, és szépen-lassan kiterelték a túszoikat az épületből, akiket a terroristák tartottak fogva. A mentőalakulatok a sebesültekkel voltak elfoglalva, a törvényszékiek pedig a halottakat takarták le és hordták el. Kilencven ártatlan ember testét... És még hat másik

..... ●

helyszínen összesen további harmincnyolcét, ahol bombák robbantak, mint valami elcseszett, rohadék háborúban...

..... ●

Felbolydult a terrorcselekmények hatására a város, az ország, a világ. Elsötétült az Eiffel-torony, francia trikolórban fényltek fel más városok nevezetességei. A miniszterelnök, François Hollande mélységes megdöbbenéséről tett nyilatkozatot, kihirdette a szükségállapotot és lezáratta a határokat ellenőrzés szintjén. A szomszédos államok részvétüket nyilvánították, Angela Merkel, az akkori német kancellár vele együtt sírt. Az egész planéta elszörnyedt, az Iszlám Állam pedig egy bejelentésében a magáénak tekintette ezt a „csodát”... És hogy itt nem állnak meg! Ez volt Párizs és Franciaország történelmében a legfeketébb és -vörösebb péntek tizenharmadika...

..... ●

– **T**e most elaludtál? – szólalt meg a lány alatt a fiú hangja.
– Miért, elaludtam?! – csodálkozott Perle.

Valóban elszenderedett, ahogy az adrenalin és a dopamin elfogyott a vérében, az agya automatikusan „képernyővédőre” kapcsolott – nemrég tanulták biológiaórán. Pedig még ébernek kellene lennie, mert mi van, ha bejönnek, felfedezik és lelövik őket a halálba?!

– Figyu! Hallod? – szólt rá a srác, és felemelte kicsit a hűtő tetejét a karjával.

– Nem! Mit?! – rémült meg a lány.

– Csend van – nézett rá a magyar.

Amennyit látott belőle ebben a sötétben, egy egész helyes arcú fiú lehetett. A láda kinyitásával némileg több fény jutott be, így Perle szinte ki tudta venni embertársa barátságosnak látszó körvonalait.

Tényleg csönd volt.

– Kiszállsz? – kérdezte a srác mosolyogva.

– Mi? – Úgy tűnt, belefeledkezett a pillanatba, és magában pironkodott ezen.

– Kérdem, kiszállsz? Addig én sem tudok, amíg rajtam vagy – vihogott egyre szélesebben az idegen.

– Bocsi! Nem tudok, teljesen begörcsöltem – eszmélt rá ekkor mozgásképtelenségére.

A fiút annyira erősen szorította magához, hogy belesajdult a karja, csak most érezte meg. Iszonyatos fájdalommal hasított bele eltompult érzékeibe a zsibongó, újraéledő véráram, amint végre megmozdult. Kénytelen-kelletlen, de valami lehetetlen erővel, sikeresen kiemelkedett ebből a természetellenes pozitúrából, amelybe behajtogatta magát.

Míndeközben persze a srác is olyan erővel préselte össze a hátát, hogy Perle felnyögött, mikor felegyenesedett:

– Eltörted a bordáimat...!

Merő fájdalomában egyenesen a hideg kőre borult ki a ládából, mint egy zsák krumpli.

„Jaj, majd’ megfagyok!” – villant át az agyán a gondolat. Viszont végre kapott levegőt és szabad volt.

– Dehogy törtem el! Amúgy tök hajlékony vagy, tudtad? Szerencséd van. Ez nektek, csajoknak jobban megy! – replikázott már sokkal kötetlenebbül a fiú, majd ő is kihajtogatta magát a ládából. – *Ó, hogy a franc essen bele abba a büdös életbe...*

– Mi a csodát mondasz ilyenkor? – kérdezte Perle. – Magyarul szitkozódsz, vagy mi?

— Káromkodom, ja, bocsánat! Ez nekem anyanyelven jobban megy... A francia „szar” szó nekem nem hoz megkönnyebbülést. Unalmas – nyújtózott egyet a hűtőbeli társa, hogy csak úgy ropogtak a csontjai.

– Hát, ha ez jó neked... – nyöszörögte vacogósan a lány.

A fiúnak a nyújtózkodás után már sikerült talpra érkeznie, meglepően gyakorlott volt. Így nyújthatta is a kezét, felsegíteni a földön vergődő társnőjét. Gyorsan felrántotta, meg ne fagyjon, és magához ölelte, miközben sebtiben, mindkét kezével annak hátát kezdte dörzsölni.

– Mit csinálsz? – feszengett Perle. – Már nem vagyunk bent! Eressz el! „Ez mániás perverz?!” – jutott eszébe.

– Nyugi van! – csitította a srác, miközben egy pillanatra sem hagyta abba a dörzsölést. – Energiaátadás. Két hónapig ebben a konyhában dolgoztam, tudom, milyen hideg van, és mit okozhat. Tuti biztos a tüdőgyulladás, amitől őszintén megkímélnélek, mert nagyon szar. Egyszer véletlenül bezártam magam ide egy órára, de szerencsére itt járt a főnököm, és kiszabadított. Aztán később kirúgtak, de az egy másik történet. Most három sarokkal odébb dolgozom, sokkal jobb pénzért, és meg is becsülnek... Na, húzzunk innen, de gyorsan!

Ekkor végre elengedte, ám átkarolta a vállát, hogy minél közelebb maradjanak egymáshoz. Tudta, könnyebben megfagyhatnak így, mintha csak simán a teremben ültek volna. Gyakorlatilag csináltak maguknak a ládában egy miniszaunát. Bepárasították-fűtötték a helyiséget, így kilépve magasabb volt a testhőmérsékletük és jól meg is izzadtak.

A fura fiú óvatosan kinézett az ajtó előtti nagyobb raktárba, majd jelezte, mehetnek. Lassan macskává váltak, vagy nem tudni, mindenestre gond nélkül elnavigáltak ketten a sötétben.

— Istenem, Anne-Marie, Djenni, Mia és Jay Pea! Mi lehet velük? Otthagytam őket a koncertteremben – fakadt sírva Perle.

— Tudom, nyugi! Bízunk benne, hogy rendben vannak – nyugtat-ta a srác. – Csak jussunk ki innen, megkeressük őket, jó?

Kalauza jól tudta, merre van a személyzeti kijáró, így kimenekül-hettek az utcára. A Bataclan mögötti sikátorba értek ki, távolról látszott a színház vészkijárata. Rendőrök álltak ott, hogy segítsenek a kikerkező túszoznak, de már nem jött ki onnan senki.

Kint már egy teljesen más Párizs fogadta őket. Megbolydult a város; rendőrségi szirénák, fényjelek, mentő hangjai, sírás és kiabálás verte fel az utcákat. Kint is volt lövöldözés, robbantás, rengeteg halott. Mintha egyenesen valami háborús film kellős közepébe csöppentek volna. Pedig ez a véres valóság... Körös-körül hivatalos személyzet, újságírók és televíziós híradós stábok sűrögtek-forogtak, akárcsak az élet filmje, és interjúztatták az életben maradtakat. A mentőszolgálat ellátta a sebesülteket, a halottakat pedig lepedőkkel takarták le.

— Ott vannak a barátaim! Beszélnek a CNN riporterével!

Perle ösztönösen oda akart rohanni hozzájuk, és átölelni őket, hisz' élnek és jól vannak. Nem messze álltak a vészkijárattól, elég megviseltnek tűntek. Csillogó izotermikus fóliákat terítettek rájuk, amelyeneket a filmekben lehet látni. Mia vállán kötés éktelenkedett. Csak remélni merte, hogy nem lövedék okozta... Bár akkor talán már halott lenne. Az öccse mellette állt, az ép vállát simogatta és úgy tűnt, nagyon aggodott érte. Belehasított Perle szívébe a fájdalom, milyen közel járt hozzájuk a halál. Szinte érezték a leheletét.

– Rohadt hiénák! Csak a hír kell nekik mindenk felett – sziszegte megmentője, és visszahúzta a lányt az ajtóból, meg ne lássák.

– Szerintem most csak segíteni akarnak...

– Ezt már akkor kipoztolták Facebookra, mikor még meg sem történt, figyeld majd meg!

Kell a fenének a médianyilvánosság, csak érjenek haza épségben egyszer és mindenkorra. Már ha hazamehetnek egyáltalán. Ilyen események után garantált a kijárási tilalom. És ez nem csak szimpla tűzharc volt egy kiszuperált színházban...

– Úristen, az anyám – nyögött fel rémulten Perle, mikor eszébe jutott. – Szívbjait fog kapni! Tutira nézi a tévét vagy az interneten ül és Facebookozik...

– Bejelölöd a *Mark Safe* beállítással, hogy rendben vagy, és nincs probléma – tanácsolta neki társa, de mintha meg sem hallotta volna.

– Ráadásul újságíró, szóval nem hagyja annyiban! Még bajba keveri magát... Jézusom, azt sem tudom, jár-e busz, vagy hogyan jutok haza!

– Hol laksz? – kérdezte a srác, mert látta, hogy sima szavakkal nem jut előbbre nála, mivel a lány még sokkos állapotban volt.

Óvatosan körbenézett, lassan kiterelte az ajtón át megmentettjét, és a fal mellett minél messzebbre igyekezett kísérni őt a riporterek hadától. Nem vették észre őket, mindenki mással foglalatzkodott.

– Csak nem képzeled, hogy megmondom?! – hőkölt hátra Perle, miközben a hátsó udvaron menekültek el az épülettől.

Kiértek a szomszédos utcába, ahol most csak a kukák árválkodtak. Egy autó sem járt arra, leszámítva a mindenhol cirkáló rendőrséget. Ekkor a fiú szembe állt vele, és határozottan az arcába nézett.

– Pedig muszáj lesz, mert egyedül nem engedlek haza. De igazad van, rosszul kezdtem – köhintett zavarában. – Tomi vagyok – és nyújtotta a kezét.

– Én meg Perle – viszonzta a lány, majd hozzátette: – És bocsi a paranoiás viselkedésemért! Csak annyi hülyeséget hallani és látni. Sok a perverz...

– Most éltünk túl egy terrorista rémálmot, összezárva valami lehetetlen testtartásban, ketten egy hűtőládában! Szerinted mennyire akarok becsajozni egy egytől tízig terjedő skálán?! – akadt ki Tomi kikerekedő szemmel.

– Oké, oké, ne haragudj! És kösz, hogy megmentettél – biccentett rá barátsággal Perle.

– Nincs mit. Kösz, hogy nem hoztad sikoltozva ránk a terroristákat – mosolyodott el a fiú.

Akkor vette észre, milyen távol álltak meg egymástól. Mindkettejük teste áhította a szabadságot, csak a kezük ért össze a hűtőterem óta, most, amikor már nevet is társíthattak egymás arcához.

– Oké, ez így hihetetlenül ciki, de igazából örülök a találkozásnak – bukott ki a leány száján.

– Ja, én is, annyira nem volt rossz – felelte a fiú.

– Egy egytől tízig terjedő skálán? – nevetett fel Perle.

– Hm, kilenc egész ötös – nézett félre elgondolkodón Tomi, majd hozzátette: – Csak hogy ne bízd el magad!

– Úgy, hogy majdnem szarrá lőttek minket?

– Úgy!

Ott álltak a kukák takarásában, és felszabadult bennük a túlélők endorfinos öröme. Leültek a földre, mert nagyon kellett nevetniük. Aztán egyszerre hangos sírásban törtek ki, miközben a lelkükre nehezedett a barátaik és az ismeretlen halottak sorsa is. Így szakadt ki a lelkükből a félelem, a fájdalom érzése, és cserélt helyet vele a kegyetlen valóság megtapasztalása.

—.....●.....—

A közvilágításhoz lassan hozzászokó szemükkel feltérképezték egymás arcát, testfelépítését. Közel egymagasak lehettek. Tomi sportosabb alkatú, mégis átlagos kinézetű volt, nem túlozta el ő sem a koncertre kiöltözést. Hosszú, kockás ing, fekete nadrággal és cipővel, nem igazán metálos, de üsse kő. A zsebéből azért kibújtt egy fémlánc, ám semmi több, semmi keménység. Egy kedves fiú – aki, ha szembejött volna vele az utcán, lehet, észre sem veszi. Perle farmernadrágban feszített, márkás edzőcipővel a lábán, viszont a bőrkabátját bent hagyta a koncertteremben, így egy hosszú ujjú, fehér pólóban didergett. A szervezete még nem dolgozta fel a hőmérséklet-különbséget. A fiú szépnek látta, Liv Tylerhez hasonlította magában, bár egy jóleső gondolon túl nem foglalkozott volna vele, mert nem volt az esete.

Azonban az együtt töltött két óra a hűtőládában egy kicsit átrendezte a lelkiállapotukat és a másik nemről alkotott nézeteiket. Mikor megnyugodtak, kicsit közelebb léptek egymáshoz, de nem mertek nagyon. Egyrészt nem tudták, a másik mennyire borulna ki, mondjuk egy öleléstől, másrészt önmagukról sem tudták volna megmondani, hogy' viselnék.

Két vadidegen, két teljesen más kultúrából. És mégsem ismeretlen, mert gyakorlatilag órákon át egymás testéhez szorultak, olyan közel, amiképp csak nagyon kevesekkel és nagyon különleges formában szokott lenni...

- Látjuk még egymást? – tette fel a kérdést a lány.
- Az attól függ, te szeretnéd-e – válaszolt a fiú őszintén.

Perle kabátját valamelyik ijedt barátnője szorongathatta, ezért egyre inkább győzött az éjjeli hideg. „A francba, éjfélre sem érek már haza” – villant az agyába a felismerés.

– A telefonom a csajoknál maradt – pironkodott, hogy nem tudná beleírni Tomi számát.

– Nem akarom elvenni a telefonod – kacagott fel a srác jó humorral.

Benyúlt a nadrágzsebébe, és kivett egy hajlítható kijelzős mobilt. Nyugodtan megbújta a helyén, annyira vékony volt. Meg is feledkezett róla... 26 sms-t kapott, mindenki érdeklődött, akit csak ismert, hogy mi van vele.

– Mondd meg, mi a neved Facebookon, és bejelöllek! Persze csak ha akarod, hiszen már meggyőztelek, hogy nem vagyok perverz.

Perle-nek megtetszett ez a váratlan helyről érkezett pasi, és szívesen találkozott volna vele még egyszer, kevésbé szerencsétlen helyzetben és helyen. Kényelmesebb pozitúrában, mondjuk egy kübli kávé mellett. Hiheti egyáltalán, hogy lesz ilyen lehetőség?

– Perle Debouche, pé-ö-er-el-ö, dé-ö-bé-o-ü-szé-as-ö – betűzte le a könnyebbség kedvéért.

– Megvagy! És *add friend* – nyomott rá a kijelzőre Tomi. – Tamás Lakatos, té-á-em-á-ékezet-esz, el-á-ká-á-té-o-esz, ismerősnek jelölt, igazolj majd vissza!

A lánynak megint nevetnie kellett azon, milyen teátrálisan adta elő magát ez a fiatalember.

– Már csak az a kérdés, mit írunk be kapcsolatnak. Hűtőtárs? Ez nincs a listában – nézett félre, elgondolkodást színlelve Tomi.

Perle-nek a könnye is kicsordult a kacagástól.

– De bolond vagy! Figyu, tényleg örülök a találkozásunknak...

– Ne már, még nincs vége, szépen hazakísérlek. Csak nem gondolod, hogy hagyom, egyedül vágj neki az éjszakának?! Mindazok után, amin keresztülmentünk? Tele lehet a város terroristákkal... – intett a srác, hogy indulhatnak.

– Oké, tényleg köszi. De utána meg én aggódjak, veled mi lesz?

Kicsit közelebb léptek, amikor egymás mellé értek. A buszmegállóba már úgy sétáltak ki, mint két jó barát. Ami meglepő volt, hogy

egyáltalán addig eljutottak. Néhány rendőr még masírozott fel s alá, nagyon komoly lehetett a helyzet, amelybe ez a zenés, felhőtlennek vélt este fordult. Pokollá változott minden egy pillanat alatt...

– Hova-hova? Kijárási tilalom van érvényben! Kérem, mutassák meg a személyazonosító igazolványukat! – szólította fel a párost az egyik hivatalos személy. „Mit keres az utcán két ijedt taknyos ekkora zűrzavarban? Hát miért nem vonultak el biztonságos helyre, vagy maradtak ott, ahol?” – szörnyülködött magában.

– Úristen, nekem mindenem Anne-Marie-éknál maradt, nem csak a telefonom! – Perle ijedtében megragadta Tomi karját.

Ez volt az első kontaktusuk a megismerkedő kézfogásuk óta.

– Az enyém nálam – vette elő a srác a személyijét és a tartózkodási kártyáját bemutatni. – Elmúltam tizenkilenc. A hölgy velem van, a Bataclanból menekülünk. A baráti társaságtól elszakadtunk, és Perlenek a barátnőinél maradtak a személyes iratai.

– Ühüm – tanulmányozta a rendőr a kártyákat. – Ön magyar nemzetiségű?

– Igen, de tartózkodásim is van. Tíz éve élek itt, dolgozom, adózom, anyám is itt él, meg a két bátyám, ők is dolgoznak és adóznak. Ha kell, eléneklek a La Marseillaise-t... – Tomi beijedt, érződött a hangján.

– Rendben, nem kell beszarni – tette hozzá a biztos lekezelő modorban, és visszaadta a kártyáját. – Terrorcselekmény történt hét helyszínen, kijárási tilalmat vezettünk be, azért vagyunk morcosak és óvatosak. Hivatalosan nem szabad civileknek itt kint tartózkodni. Azonban még szabad ország vagyunk. Milyen messze laknak innen?

– Én három buszmegállónyira. Gyalog harminc perc – rebegte Perle.

– Én messzebb, de majd visszajövök erre a pontra, esküszöm, csak hadd vigyem őt haza! Otthon agyonvágják, ha elkésik. Az én

felelősségem, hiszen megmentettem – könyörgött a magyar tiszteletudóan a rendőrnek.

– A haza fiainak sorsa pedig az enyém. Kap igazolást agyonvágás ellen... Legyen! Két kollégám hazakíséri magukat. Csak így engedhetem. Hé, Henri! Boulard! – két alak fordult felé a túloldadról: – Ezt a két ágrólszakadt tinédzsert vigyétek már biztonságos helyre! Na, rendőri kísérettel tovább lehet haladni, de csakis úgy. Kisasszony, maga meg minél előbb gyűjtse be az iratait!

– Igenis – bólogatott megszeppenten Perle, akinek sosem akadt még dolga a rendőrséggel.

A csendőrséggel is csak faölelő akció okán, bár akkor is elengedték. Most viszont valahogy annyira ijesztőnek tűnt ez az egész, mint egy Orwell-könyvben.

Így lett gardedámjuk is, bár gyalog kellett megtenniük az utat hazafelé, mert nem találtak szabad járőrökocsit erre a fuvarra. Ez a lánynak nem lett volna gond, mivel tényleg három megállónyira lakott a Bataclantól. Ám, hogy a fiú vajon hol lakhat, azt nem tudta, és nem is merte megkérdezni. Csak lassan haladjanak előre...

Az utcák végtelenül elnéptelenedtek, és mégis feldúltak látszottak. A levegőben remegett az iszonyat és a terror érzete. Ezek ott fent tényleg komolyan szükségállapotot hirdettek. Mégis ők négyen – Tomi, Perle, meg a két rendőr – kitartóan lépkedtek az útjukon, a busz vonalán. Elöl ők, hátul az őrség, kettes sorokban.

– Van kedved beszélgetni? – kérdezte a lány a fiút, mert mindkét hivatalos személy elég csendesnek tűnt, és rémisztő volt a hallgatásuk.

– Most már dumálhatunk, nem foglak lecsitgetni – felelte Tomi. – Biztonságban vagyunk – intett fejével a fapofa rendőrök felé.

— Honnan a csudából tudsz ilyen túlélési tippeket? Te vagy Bear Grylls alteregója, vagy mi? – vágott bele a témába Perle, akinek kezdett visszatérni a szurkálódó természete.

– Nem, csak van egy brutális apám, aki verte a családomat, még Magyarországon. A garázsban állt egy hűtőláda, oda bújtam el előle. Lehettem vagy nyolc éves, szóval azóta nem gyakoroltam, de akkor egy életre megtanultam, annyiszor kellett elrejtőznöm. Aztán anyámnak elege lett, beadta a válópert, és a bátyáimmal együtt kimenekültünk ide, Párizsba. Villamosmérnöknek tanulok, szóval egyetemre járok, persze mellette kell a pénz. Így esténként eljártam dolgozni a Bataclannal szomszédos kis étterembe, melynek a konyhája egybe nyílik a színház szervizfolyosójával. Gondolom, anno a büfét támogatták onnan. Néha nyitva hagyják ma is a tulajdonosai. Most valószínűleg azért, mert kipakoltak belőle, csak a kis fagyasztó maradt, gondolták, az meg kinek kell. Nagy rendezvények idején amúgy nagyon figyelnek, van egy biztonsági szolgálat, így ők nyugodtan szarhattak a szabályokra. Ez volt a szerencsénk...

– Fú, na! Ennyit nem is beszéltél eddig – ocsúdott fel a hallgatásból Perle, aztán gyorsan hozzátette: – De örülök, hogy elmondtad. Nem gondoltam volna.

– És te, mitől vagy ilyen hajlékony? – kérdezte kuncogva a srác.

„Ha már humor, legyen kövér, juhé!”

Perle majdnem elkezdte ecsetelni, hogy kiskora óta balettozott, és az ízületei amúgy is rugalmasabbak az átlagnál, ez afféle genetika... Tomi viszont nem várta meg a választ:

– Bocs, ez egy ízléstelen vicc volt. Ne haragudj! Ha komolykodni kell, akkor én mindig poénkodom. Valószínűleg így kompenzálók a gyerekkori sérelmeimmel szemben... Legalábbis ezt mondta a pszichológusom... Bocs, ez is hülye poén.

— Értetek, nem is tudod, mennyire. Az én szüleim is elváltak. Bár ők nem verekedtek, de nagyon rosszban voltak, most sincsenek kibékülve, csak megtűrik egymást. Apám a második nejevel Grenoble-ban él, és van egy féltestvérem is, hét éves. Ha minden jól megy, odaköltözöm ősztől, én is egyetemre megyek.

– Hát sok sikert! Milyen szakra jelentkezel?

– Még nem döntöttem el... Talán marketing-tanácsadás vagy környezetvédelem... Sok minden érdekel.

– Jó fejű lánynak gondollak, érdemes kiválasztanod valamit, kezdj el tervezni, szerintem... Neked diplomát is kell szerezned. Túl okos vagy, hogy elkallódj...

– Kösz! De ha nem halok meg, ez a veszély nem fenyeget!

Észre sem vették, mennyire belelendültek a beszélgetésbe, egymás kezdeti megismerésébe. A hazafelé tartó séta valóságos rapid randivá kerekedett. Poénból a srác megtanított néhány csúnya magyar szót a lánynak, aki menőnek gondolta a káromkodást. Eszébe jutott, hogy ezzel fogja szívatni a csajokat... Aztán hol egymás szavába vágva vitatkoztak, hol éppen egyetértettek és bátorították egymást. Henri és Boulard közrendőrök továbbra is csendben maradtak, csak Perle hazaérkeztekor szólt egyikük:

– Na, kérem, ez a 32-es szám, megérkeztünk! Sietve búcsúzkodjatok, mert nekünk rendkívüli szolgálat van. Postafordultával indul az „eszkort” visszafelé.

– Hát itthon vagy! – tette hozzá Tomi. – Szaladj be, ne aggódjon tovább az anyukád!

Bár az emberek minél inkább igyekeztek kapcsolatot teremteni szeretteikkel, biztosítani őket jóllétükről, ám a telefonhálózat terhelt, a mobilinternet pedig rettentően belassult. Ő is próbálta értesíteni

az anyját a srác telefonjáról, de visszajelzés híján csak remélhette, hogy üzenete rendben célba ért.

Tomí a lány felé nyújtotta a kezét, Perle azonban válaszul magáához húzta, és erősen, hosszan megölelte őt.

– Bocsánat – lépett hátra, amikor a fiú meglepetését fejezte ki. – Én csak... Köszönöm, hogy megmentetted az életemet.

– Hát ez most jól esett – mosolyodott el a srác. – Mégis mit mondanak erre? Nagyon szívesen, de máskor inkább ne kerüljünk bajba? Örülök, hogy megismertelek. Remélem, első dolgod lesz visszajelölni Facebookon...

– Naná! – vizsgozta a lány a mosolyt, majd a kapun kilépő, zilált anyja karjába futott.

Ő zokogva ölelte, tapogatta össze, nincs-e semmi baja, és sírva felnevetett, amikor látta, rendben volt.

– Ki ez a fiatal fiú, Perle? Miért nem mutatod be? – szipogott Anne, mikor előre jött Tomiék elé, megköszönni a rendőröknek a kíséretet.

– Anyu, bemutatom a megmentőmet. A neve Tomi. Tamás, azaz Thomas, és magyar. Ha ő nincs, én is halott lennék. De most mennie kell, mert *kurva* messze lakik – tette hozzá friss magyartudásával a lány.

– Milyen messze? – hajolt oda az anyja, mert elsőre nem értette a szót.

– Ez egy vicc, egy csúnya magyar szó, csak megtanultam, mert vicces – magyarázta Perle.

– Ez nem magyar, hanem szláv eredetű, és szajhát jelent, inkább ne használd – felelte sokat látott édesanyja.

Újságíró lévén több volt, mint tájékozott. Legalább hat nyelven beszélt, köztük oroszul, az pedig szláv.

– Oké, mi is a lengyelektől tanultuk. Lengyel-magyar, két jóbarát, eltanuljuk egymás káromkodását – helyesbített a srác. El nem tudta

volna képzelni, amint hajnali egykor, az utcán állva etimológiai vitába bocsátkozik egyetlen magyar szavakról Párizsban, egy terrortámadás kellős közepén.

És még tetszett is neki a vita. Annyira abszurd és életszagú volt, mint maga a valóság, amelyben újrászülettek aznap éjjel.

– Most akkor hazamegy? Amennyire hallottam a hírekben, biztosan nem. Aludjon itt, egyik szobánkat műhelynek alakítottam ki, de van benne egy matrac... És reggel induljon útnak, mert a fene se tudja, mi van most, viszont tutira nem szabad az utcán járkálni – ajánlkozott gondoskodón Mortimer asszony.

– Nem-nem-nem – szabadkozott a fiú. – Én megleszek. Ezek a szép szál legények visszakísérnek az ellenőrző pontra – mutatott a rendőrök irányába. – Szabadság, egyenlőség, testvériség... és biztonság!

– Nagyon szépen beszél a nyelvünket, elismerésem – dicsérte meg az anya, aki visszakapta a lányát.

A fiú csak mosolygott, megszokta már, hogy mindenki rácsodálkozott a képességeire. Itt örökre turista marad, bár legalább jól érzi magát az országban. Remélte, hogy ez a ma este miatt nem fog megváltozni...

– Jó éjt – felelte erre Perle –, vigyázz magadra!

– Úgy lesz. Jó éjt! – intett neki Tomi, majd a hivatalosoknak is jelzett, most már indulhatnak vissza.

Nem nagyon tudta volna megmagyarázni, miért, de máris hiányzott neki ez a vidám, érzelmekkel és érdeklődéssel teli francia lány. Nem gondolta volna, hogy egy ilyen szörnyű, fekete estén ilyen szokatlan módon barátira lel. Hosszú volt még az út hazáig Nanterre-be, és talán csak reggel hajthatja otthon álmra a fejét. Legalább lesz ideje megválaszolni az azóta ötven darabra duzzadt üzenethalmot... Várta az ellenőrző pont.

De nem bánta, mert mindketten éltek és virultak. Meg persze Henri és Boulard, a két rendőr se bánta, ez is benne állt a munkaköri leírásukban. Ha elengedik a két fiatal, fegyelmet vagy felfüggesztést kaptak volna. Még így is szabályt sértettek, hogy nem egyből a gyűjtőhelyre vitték őket. Ám ezek az alig-felnőttek, itt a helyszínen, tele voltak étellel.

A háttérben tomboló pánik és háborúra emlékeztető hangulat csöppet sem törte le vagy félemlítette meg ezt a két fiatal. Erősebbnek bizonyult az emberség, az egymásért való felelősségvállalás vágya, a barátság, a „testvériség”, a közös hang, a sajátságos, de sikeres túlélés élménye, bármilyen bizarrnak is tűnt.

Élet-halál küszöbén egymás cinkosai lettek. Közelebb kerültek egymáshoz, mint valaha is gondolták volna. Rájuk omlott egész Párizs, és őket megvédte egy ócska fedél... És a szívdobogás... Ketten, csontig összesimulva egy konyhai hűtőládában, életben maradtak a vérengzés közepette... Persze jó darabig nem akarnak majd emlékezni rá, s ha valaha még tényleg találkoznak, barátkoznak, netán egymásba szeretnek, biztos, hogy az ölelés, vagy bármilyen testi közelség lesz a legkésebbi tettük. Először belülről, a lélekből építkeznek kifelé, a testük felé, szépen lassan, lépésről lépésre... Így képzelte el Perle, és talán Tomi is.

Ahogy a fiú, úgy a lány is megkedvelte a kényszer szülte társát. Reggel azért első dolga lesz visszajelölni. Legalább megkérdezi, rendben sikerült-e hazajutnia.

Az éjszaka hátralévő részében nem jött a szemére álom, aztán mire sikerült volna elaludni, felriadt és összerezzent, mert az ablak előtt elsuhant egy árny. Ijedten ült fel és hirtelen elhatározásra jutott. Úgy döntött, nem várja meg a reggelt, amíg a telefonját visszakapná Anne-Marie-éktől. Kiosont a nappaliba, ahol az anyja töltötte a saját mobilját, és utólagos engedelmével, bocsánatkérést

..... ●

suttogva feloldotta a billentyűzárát. Nem bizonyult nehéznek, mivel Perle születésnapja volt a kód. A lány most hálát adott azért, amit máskor megmosolygott volna. A Facebookon kikereste azt a Lakatos Tamást, aki Párizsban lakott. Stimmelt a fotó, illetve az utolsó bejelentkezés: „hazafelé a pokolból, egy-két angyal kíséretében ;)”. Megnyomta az üzenet írása gombot. „Anya nem bánná... Ha ők nem is ismerősök, azért egy próbát megér. Hiszen helyette is aggódom!”

– Szia, Perle vagyok, az anyukám profiljáról. Rendben hazaértél?”

Nem kellett sokat várnia, megjött a válasz:

„Szia! Igen. Te hogy vagy?”

„Nem tudok aludni. Félek” – pötyögte be az őszintét.

„Hát nem volt egyszerű ez az este. Felhívjalak videocseten?”

„Igen, köszö.”

Sutyorogva társalogtak az éteren át egész reggelig. Szerencsére Anne korlátlan mobilnet-elérést választott, ami a szakmájában is nagy segítséget jelentett, most pedig nem zúdított volna rájuk ordas inter-netszámlát.

Mire felkelt a Nap, Perle azt érezte, úgy ismerte Tomit, mintha gyerekkoruk óta barátok lettek volna. Eszébe sem jutott, csak a reggelinél felhívni Anne-Marie-t, ők is rendben hazaértek-e. Ettől lelkiismeret-furdalást kapott, és elkönyörögte anyjától a telefonját. Az éjszakai „ügyeletről” nem szólt, de Anne sem most jött le a falvédőről.

– Persze, hívd fel, még szép! Tomi jól van, ahogy láttam. Most már kérdezz rá a csajokra is! Első a biztonság!

Perle emlékezett a legjobb barátnője számára, így be is pötyögte. Rábökött a hívás gombra, remélte, nem nyomják ki az ismeretlen szám láttán.

– Halló! Itt Djenni, mert A.M. tusol, Jay Pea meg itt nem hagy békén. Menj már innen! Nem te, kedves hívó fél! Kivel beszélek?

Úgy tűnik, a többiek együtt töltötték az éjszakát.

– Perle vagyok anyum telójáról.

– Istenem, Perle, ugye rendben hazaértél?

– Igen, Djenni... Veletek mi van?

– Cseszd meg! Tudod, mennyire be voltunk fosva?! – ripakodott rá a túlfél válasz helyett. – Hol az istenben voltál? A telefonod is nálunk van, tudtad? Hogy’ menekültél meg? – záporoztak rá a kérdések.

– A vécében rekedtem, amikor elkezdődött... Mázlím volt! – Úgy döntött, nem most meséli el a Tomival való találkozását. Inkább elterelte a témát magáról: – De mi van veletek? Minden rendben?

– Persze, semmi bajunk! Szegény Mia járt rosszul egyedül, megzúzta a vállát. Amikor kitört az apokalipszis, ellökték. Aztán valaki a vállára taposott... Úristen, Perle! Ez egy merő iszonyat! – Djenni sírva fakadt. – Mi tök hamar kijutottunk, úgy úsztuk meg. A rohadékok... Valami olyasmit üvöltöztek, hogy ezt Szíriáért kapjuk, és lőni kezdtek. Jézusom, mindenhova jutott golyó, komolyan... Az a sok vér, meg a velőtrázó sikolyok! Amennyi halottat láttunk... – csuklott el a hangja. – Bassza meg!

Perle büntudatot érzett, amiért ő egy szimpla hűtőben túlélte. Már nem is tűnt betegesnek vagy borzasztónak, hogy egy idegen fickóval kellett összezárva lennie másfél órán át.

– Bepipáltam a *SafeMarkot*. Te jártál fenn Facebookon? – szólalt meg nagy sokára Djenni.

A lánynak eszébe jutott Tomi.

– Nem. Vagyis... Nem. – Még mindig nem akarta megmagyarázni, vele mi történt.

– Órák óta posztokat olvasok a túlélőkről... Egy lány a barátja holtteste alá szorult, és úgy tett, mintha ő sem élne. Így menekült meg. Felfogod ezt? És egy pasi... – Djenni megint elsírta magát, innentől

alig lehetett érteni, amit mond. – Elengedte a feleségét a koncertre... és az nem ment többé haza. Meghalt... Ott maradt... ott maradt a pasas a másfél éves kisserácával, tök egyedül... És most írt... Írt egy levelet... Hogy...

– Oké, Djenni, nyugodj meg, jó? – szólt bele Perle, mert barátnője kapkodta a levegőt a zokogás közben.

– Hallod! – A lány magához tért kicsit, és összeszedte magát. – Antoine, így hívják. Antoine... Leiris. Igen! Valami újságíró. Posztolt egy nyilvános levelet, amiben leírta: elvesztette az élete szerelmét, de nem hajlandó gyűlölni a támadókat, és a kisleányát is arra fogja tanítani, hogy... – szífogott egyet – szeresse azokat is, akik megölték az anyját. Mert a neje is ezt akarta volna, és... mostantól kezdve akkor... – újra sírva fakadt, és abszurd, csipogó hangra váltott – az eliziumi mezőkön túl fogja szeretni őt!

Megfagyott közöttük a csend, amint ezek a szavak elhagyták az étert.

„Nem így akartam rájönni, milyen az igaz szerelem” – hasított bele Perle tudatába és szívébe az érzés.

Végigfutott az arcán egy könnycsepp, odakapott az ujjával és gyorsan letörölte. „Miért sírok *random* emberek sorsa miatt?”

Djenni is zokogott odaát, ám tőle ez nem volt nagy kunszt, állandóan bőgött. Hol a fiúja hagyta el, hol kevesebb zsebpénzt kapott – de még így is bőven többet, mint amit Perle vagy a barátnői –, gyakran eltörött a mécses.

Azonban most okkal siratták meg látatlanban is közös sorsú honfitársnőjüket és hátramaradt özvegyét, árváját.

– Ezek mi is lehetnének, Perle – nyögött fel Djenni. – Úgy értem, ha lenne valakink, most ő siratna minket, vagy mi őt. Ezek mi vagyunk. Egész Franciaország...

—.....●.....—

Anne-Marie nem sokkal ezután átugrott hozzá Perle telefonjával, de nem beszélgettek sokáig. Mielőtt hazaindult, még percekig ölelték egymást szótlanul.

Perle megint érezte, hogy rendesen „levették az életről”. A hírekben olvasta, miszerint szombaton, azaz aznap késő délutánra megemlékezést terveztek a Bataclan előtt. Elhatározta, kimegy, és gondolta, előtte küld egy üzenetet Tominak is. Hátha találkozónának ott...

Vajon neki lenne esélye egy olyan kapcsolatra, amiben újra életre lelhetne? Vagy innentől kezdve folyton folyvást rettegnie kell, terrorban élnie, szükségállapotban nyomorognia, ráadásul egyedül, mert sehol a péntek tizenharmadikára rendelt „nagy Ó”?

Tényleg annyira fontosak ezek a kapcsolódási pontok? Nem lenne elég csak egy szimpla, ámde iszonyatosan jó barátság? Miért kellene a szerelemnek megmentenie a lelkét a pusztulástól, miért ne lehetne az erősebb szeretet? Vagy ez tök mindegy, mert egyszer élünk, akkor se sokáig?

Estefelé járt már, amikor az édesanyjával bementek a tragédia helyszínére, a mécsesekkel és virágokkal megrakott terület elé. Már nagyon sok ember álldogált ott, és Perle őszintén meglepődött a sokaságon. Arra számított, hogy a honfitársai szomorkodnak ott egyedül, de tele volt arabokkal, zsidókkal és más nemzetiségűekkel a placc.

– *Allons enfants de la Patrie!*
Le jour de gloire est arrivé!
Contre nous de la tyrannie
L'étendard sanglant est levé,
L'étendard sanglant est levé...

Ösztönösen a hang irányába fordult, így Perle-lel szemben egyenesen Tomi állt, és úgy tűnt, ő próbálta felcsiholni a nemzeti érzületet a La Marseillaise-zel. Kikerekedő szemmel konstátálta,

.....

főleg, amikor a srác – valószínűleg – az anyanyelvén is elismételte a sorokat:

– *Előre ország népe, harcba,
Ma diadal vár, hív hazánk!
Ellenünk tört a kény uralma,
Vérben áztatja zászlaját,
Vérben áztatja rút zászlaját...¹*

Mivel a francia formáját többen is énekelni kezdték, viszont a magyarral már nem tudtak mit kezdeni, a képzetlen dalnok itt abahagyta. A körülötte állók nem kezdtek zúgolódni, ám lassanként elült az éneklő kedv. Még nem lehetett itt az ideje, vagy csak Tomi volt túl halk. Bár mivel igen hamisan tudott csak kornyikálni, ez talán nem is számított akkora bajnak.

Arra tökéletesen elég volt, hogy a francia lány egyre szélesedő mosollyal vesse magát a karjába, és ölelje percekig, mint a legjobb barátját, akit csak találhatott a tragédiában.

– Megkaptad az üzenetem! – örvendezett.

– Milyen üzeneted? – nézett rá értetlenül a megmentője.

Váltott közben egy fáradt félmosolyt és meleg kézfogást Anne-nel, aki akkor ért melléjük. Perle addig a mobilját vizslatta, és látta, hogy az utolsó kérdése – kinéz-e Tomi a megemlékezésre – kézbesítetlen maradt.

– Ez nem lehet igaz! – dühöngött, aztán csakhamar elpárolgott a mérge. – Mégis eljöttél! – Inkább tovább örült.

– Ez alap. Akkor is kijöttem volna, ha nem találkozunk. Nem tartom magam magyarnak vagy franciának. Elsősorban ember vagyok – mosolygott Tomi, aztán elviccelte a komolyságot, szokásához híven: – Hát nem egy énekes fajta, azt már gondolom, észrevetted...

1 Verseghy Ferenc fordítása

..... ●

Mindhárman összenevettek, amennyire a borongós közhangulat és az illem ezt megengedte, és inkább újra átkarolták egymást. Anne is csatlakozott hozzájuk egy hármás ölelésre, és szintén így tett a Bataclan előtt az a többszáz-ezer ember, aki a megemlékezésre érkezett.

Későbbi fényképek tanúsága szerint egy francia középkorú férfi és egy arab fiatalember ölelkeztek sírva, a mécsesek fölött. Molinókat feszítettek ki „nem felejtünk, hanem szeretünk” felirattal. Ez volt a legbarátságosabb tömeg: férfiak, asszonyok és apák nyakában ülő, megilletődött arcú gyerekek találtak egymásra a honfitársi béke jegyében.

2020 - Öt évvel később

Lavartalan éjszaka köszöntött rá, miközben Perle Debouche ismét álmatlansággal küzdött. Az ágyán üldögélt a köznapi ruhájában, a telefonján pedig nézegette a képeket, amelyeket nemrég talált meg egy elhanyagolt felhőtárhelyen. Elérzékenyült mosollyal simogatta a kijelzőt, hajtotta el a fotókat sorra, mintha keresett volna valamit.

2015. november 14-i fotók után kutatott, amelyek közvetlenül a párizsi merényletsorozat után készültek, a Bataclan előtti megemlékezésen. Ezeken a képeken az a srác is szerepelt. Lakatos Tomi, a megmentője. Nem mosolygott, csak a szeme, de az átvilágított a fényképeken. Azt hitte akkor, bele fog szeretni, vagy hogy valamiféle jel kellett, legyen a találkozásuk. Hacsak az nem, hogy túl kellett élniük egy hűtőládában, a világ legbizarrabb módján magát a színház ellen intézett terrortámadást. Kis híján nem lőtték őket is agyon. Még mindig gyötörték rémálmok, talán azok miatt nem tudott aludni oly régóta. Most persze nem ez aggasztotta, mert idővel már hozzájuk szokott.

Az anyja nyaggatta, hogy járjon rendszeresen az „agyturkászhoz”, akit fizetett neki. Nem volt kedve hozzá, inkább Tomival lógott akkoriban. Közben ugyan nem jöttek össze, de a legeslegjobb barátok lettek. Rá mindig számíthatott; ha szívfájdalma támadt, megbeszéltek mindent. Segített az egyetemválasztásban és a bekezdésben is, ő meg keresett neki munkát és albérletet, hogy elköltözhessen az anyjától. Közben sokat élcelődtek egymással, kibeszélték az exeiket és az aktuálisan alakuló kapcsolataikat, minden részletre kiterjedően. Igaz is, inkább testvérekké váltak már, mint legjobb

barátokká. Mintha az élet összelötte volna őket egy láthatatlan kapcsolattal kívül-belül.

– Ha nem házasodunk meg negyvenéves korunkig, akkor hozzám jössz feleségül? – viccelődött egy alkalommal Tomi, miután a barátnője éppen az elvesztett pasiját siratta és a lehető legrosszabb véleménye volt a párkapcsolatokról.

– Ha nem találsz magadnak egy valamire való helyes fiút, akkor nyugodtan keress meg, én itt leszek – húzta a lány a srác fejét, mintha az meleg lett volna. Nem volt az, ám ez már csak amolyan csipkelődéssé vált közöttük.

– Persze, addigra te is tutira összejössz egy fullos nővel – lökte meg a vállát röhögve Tomi, visszaadva a homoerotikus poénkodást.

– Majd te szépen lecsapod a kezemről, és meg lesz oldva a probléma – csípett Perle a srác combjába.

„Mit összemarhászkodtunk, istenem!” – most ez jutott erről eszébe.

Tomi azonban 2017 nyara elején visszautazott Magyarországra, mert kiderült, hogy még tavasszal meghalt az apja. Nem éltek együtt névleg sem, hiszen előle menekültek el az anyjával és az öccsével Franciaországba. Viszont, mint a legidősebb és -közelibb hátrahagyott rokon, neki kellett intéznie a hagyatéki ügyeket. Sajnos megtalálta őket a hatóság, így mennie kellett, édesanyja és öccse pedig követték őt.

Perle akkor döbbsent rá, mennyire hiányzott neki, mikor abban az évben szeptemberben visszament az egyetemre, és csak Messengeren keresztül tudtak kommunikálni. Még sosem kerültek ilyen távol egymástól a megismerkedésük óta, és aztán ez az űr csak tágult közöttük.

Ennek is már három éve, és azóta persze még rá-ráírtak a másokra, igaz, egyre ritkultak ezek az alkalmak. Közben mind Perle, mind Tomi rátaláltak a nekik való társra, tehát nem is keresték egymást. Egészen

eddig hagyta elhalványulni a fiatalember arcát az elméjében, csak most törtek elő az emlékei.

A vőlegénye, Noël Chomsky, aki pár hete kérte meg a kezét, éjszakai műszakban dolgozott az egyik párizsi kórházban, mint ápoló. Perle mosolyogva gondolt rá, hogy őt is egy péntek tizenharmadikán ismerte meg, csak épp áprilisban, 2018-ban. Vesztére – persze igazából áldás volt –, egy baleset ürügyén botlottak egymásba, amikor az ifjú Debouche lány eltörte a bokáját egy szerencsétlen esés miatt. Noël kísérté be a gipszelőbe, és még azon az estén bejelölte őt Facebookon. A csont beforr, a szerelem fellobbant, és azóta is töretlenül lángolt közöttük.

A baráti társasága szokásához híven rajta röhögött, mivel lám, mégiscsak bejött a tippjük. Amilyen ufó, a legszerencsétlenebb napon találta meg élete szerelmét...

Azonban azzal is tisztában volt, hogy sosem találkozott volna vele Noël, ha Tomi ott és akkor nem menti meg az életét. Örökre a magyar srác lekötelezettje maradt, és ezen már nem változtathatt semmi.

„Ha egyszer fiam születik, Tominak fogom hívni” – döntötte el azon az estén, és egy köszönő üzenet formájában ezt meg is írta régen nem látott barátjának.

„Jó, én meg ha lányom lesz, Gyöngyinek. Az a Perle magyar megfelelője. Így leszünk fifti-fifti...” – kapta meg a választ.

„Megmentetted az életem. Mi ebben a fifti-fifti?”

„Úgy, hogy te is megmentetted az enyémet. Nem vetted észre? Egymásra voltunk utalva, egyikünk sem menekülhetett meg a másik nélkül. Az, hogy most Kingával együtt élhetünk és tervezhetjük a közös jövőt, neked is köszönhető, Perle! Soha nem tettem meg, pedig kellett volna... Sajnálom, amiért olyan régen írtam rád. Nem akartam

elítéleteiket. Bár Franciaország nem vonult vissza a szír háborúból, illetve ugyanúgy folytatódott a bűnözés vagy az esetleges politikai elégedetlenkedés, az a bizonyos fekete péntek tizenharmadika visszavonhatatlan változásokat hozott létre a francia nép szívében. És itt-ott bizony a magyaréban is...

Ez talán megerősíthette az egyszerű földlakókat abban: a lelkek összetapadnak, ha összetartoznak, még a vérzivatarban is. Hogy megvalósulhat egy mesebeli álom: a szeretet végül mindent legyőz.

VÉGE

© 2022 Robin O'Wrightly
Minden jog fenntartva!

ISBN nélküli elektronikus, a Talentum House által támogatott szerzői kiadás. PDF-formátum (nem hivatalos e-book). Kereskedelmi forgalomba nem hozható, nem sokszorosítható, illetve csak a szerző írásos engedélyével továbbítható más személynek.

Szerkesztő: Sebők Balázs
Korrektor: Dr. Lipics László
Borítóterv és illusztrációk: Szabó Borka
E-book-előkészítés: Virágh Máté

Elérhetőségek:
konyveksorban@gmail.com
www.facebook.com/borka.firka
www.facebook.com/borka.robin

A novella adatlapja:
<https://moly.hu/konyvek/robin-owrightly-kiscsillagom>
[https://robinowrightly.wordpress.com/konyv/emlekkonnytar/
amor-vincit-omnia/](https://robinowrightly.wordpress.com/konyv/emlekkonnytar/amor-vincit-omnia/)

